

Bilag 37.

KREDITFORENINGERNES STÅENDE FÆLLESUDVALG

Den 7. marts 1967.

I anledning af, at der i dagspressen er fremkommet forlydender om, at der påtænkes en ophævelse af de hidtil gældende kapitalbindingsordninger, herunder ordningen vedrørende kapitalbinding i obligationer, tillader Kreditforeningernes stående Fællesudvalg sig herved at fremføre følgende:

Ordningen vedrørende kapitalbinding i obligationer blev for ca. 2 år siden gennemført af et næsten enigt folketing. De betragtninger, som må antages at have dannet grundlag for gennemførelsen, og som særlig stærkt har været fremhævet fra realkreditinstitutionernes side, har taget udgangspunkt i vanskelighederne ved at få afsat realkreditobligationerne til rimelige kurser. Det kræver ikke nærmere påvisning, i hvor høj grad ikke alene boligbyggeriet, men landets erhvervsliv som helhed er afhængigt af, at der findes et bredt obligationsmarked, som betinger en rimelig afsætning for obligationerne.

Det mest betydningsfulde ved ordningen ligger utvivlsomt i, at sparere på lang sigt bliver fortlørlige med obligationer, hvorfor de dels i stor udstrækning beholder obligationerne ud over bindingsperioden på de 5 år, dels kan få øget tilskyndelse til at købe obligationer ud over de bundne.

En undersøgelse af de konti, der er blevet oprettet i den største af vore realkreditinstitutioner, hvor i øvrigt henved 40 pct. af den samlede kapitalbinding har fundet sted, viser, at 84 pct. af indskyderne var arbejdere, funktionærer og lønmodtagere i øvrigt. Denne oplysning må betragtes som et klart indicium for, at det i et betydeligt omfang er lykkedes realkrediten at komme i kontakt med personer, for hvem tanken om køb af obligationer hidtil har været

fremmed. Oplysningen tyder endvidere på, at der herved i meget betydeligt omfang er sket en reel nyopsparing, altså ikke blot en overflytning af midler, der alligevel ville være blevet opsparret, men en reel udskydelse af et ellers stedfundet forbrug.

Det har allerede i de to opsparingsperioder omkring nytår 1965-66 og nytår 1966-67 vist sig, at meget betydelige beløb er blevet opsparret i obligationer som følge af kapitalbindingsordningen. I fjor kunne man opgjøre beløbet i obligationer til et pålydende omkring 300 mill. kr., og i år — hvor tallene endnu ikke er endeligt opgjort — må man skønne, at det drejer sig om et obligationsbeløb på 350-400 mill. kr. Det har ligeledes igennem de to opsparingsperioder vist sig, at Nationalbanken i meget væsentligt omfang har kunnet indskrænke sine støttekøb af obligationer, ligesom man i januar og december 1966 har kunnet påvise kurshævninger på 2-4 points som en sandsynlig følge af den øgede obligationsafsætning til private. Nationalbanken har i januar 1966 endog kunnet sælge af sin obligationsbeholdning, medens støttekøbene i december 1966 har været stærkt reducerede. Ekstraordinære forhold i januar 1967, herunder et betydeligt obligationssalg under hensyn til den truende arbejdskonflikt sammen med de særligt store forudbetalinger af skat, har bevirket en forskydning, som formentlig har sat sig spor i, at Nationalbanken i sidste måned har kunnet sælge en mindre del af sin obligationsbeholdning.

Det er klart, at de betydelige krav til overskud på statens budget i nogen grad vil kunne lempes i det omfang, det lykkes at få gennemført øget privat opsparing i obligationer, idet Nationalbanken i samme omfang fritages for at foretage sådanne